

“De mens is niet schuldig...”

In mijn roomse jongenstijd zou ik een dergelijke uitspraak als een verademing beschouwd hebben. Inmiddels ben ik een paar jaar ouder en weet dat kinderen inderdaad niet schuldig zijn. Maar geldt dat ook voor volwassenen?

Hans Labohm en een klein maar illustre gezelschap van (merendeels oud)-docenten werktuigbouwkunde, chemie en aardwetenschappen, al dan niet opgewerkt tot academisch niveau, schrijven in De Volkskrant van 11 januari 07 dat (te) veel mensen denken dat klimaatverandering wordt veroorzaakt door menselijk toedoen, zoals de uitstoot van CO₂. Er bestaat volgens hen echter geen onomstotelijk bewijs. De opwarming zou vooral natuurlijke oorzaken hebben.

Op 16 januari reageerde Arthur Petersen van het Milieu- en Natuurplanbureau. “Deskundigen citeren vals.” De hypothese als zou het versterkte broeikaseffect door mensen worden veroorzaakt is gelukkig nog niet 100% bewezen, want dan zou Nederland al ondergelopen zijn. Metingen in het kader van het VN-onderzoek door het Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) wijzen echter steeds sterker in die richting. Dat IPCC is geen handjevol gelijkgezinde mensen met oogkleppen op zoals Hans L. wil doen geloven, maar bestaat uit 2.500 wetenschappers die op basis van hun deskundigheid zijn geselecteerd. Het beoordelen van de onzekerheden – en hun invloed op de conclusies – is één van de belangrijkste taken van het IPCC. “De dissidenten geven een verkeerde weergave van een enquête onder klimatologen die geen meerderheid van 34,7% opleverde zoals ze beweren, maar van ruim 80%”. Men vergelijkt zichzelf met oorspronkelijke denkers als Galilei en Einstein die destijds ook geen meerderheid hadden. Een staaltje grotesk misplaatste eigendunk.

Klimatologen van het IPCC werken aan modellen die steeds verfijnder aan gemeten waarden worden getoetst. Op basis daarvan worden verwachtingen uitgesproken voor de toekomst die elk jaar weer beter blijken te kloppen. Het IPCC heeft daarom al in 2001 geformuleerd dat het verband met menselijk handelen is ‘aangetoond’. In de wetenschap betekent dit: ‘zo goed als bewezen’. Politici gaan daarom terecht steeds massaler uit van die aanname en passen het ‘no-regret’ beginsel toe: ook al zou het meevallen, we nemen nu vast die maatregelen die in alle omstandigheden verstandig zijn, zoals het besparen op het energiegebruik en het toepassen van schone energie.

Hans L. c.s. maken misbruik van het belangrijkste wapen van wetenschappers: de twijfel. Wetenschappers weten nooit iets zeker, maar politici moet besluiten nemen en handelen. Tony Blair begreep dat toen hij Nicholas Stern citeerde.

Wat willen die man-made wetenschappers nu eigenlijk bereiken met hun egotrip. Dat de mede door Stern, Blair (en Balkenende), Al Gore en Bill Clinton veroorzaakte brede consensus zo snel mogelijk om zeep wordt geholpen? Of wil men ombuigingen van duurzame energie naar grootschalige fossiele en nucleaire centrales, ongeacht de uitstoot en toekomstige ellende die dat tot gevolg heeft?

We zijn niet schuldig en kunnen rustig gaan slapen volgens Hans Labohm en collega’s. De laatste keer dat iemand het volk met die boodschap probeerde gerust te stellen – begin 1940 - is het slecht afgelopen.

Cees Bakker,
voorzitter van ODE